Wolf Code

Inge Van Bogaert
Asmara Andryse
Laurens Van De Vyver

Author: Inge Van Bogaert
Coverdesign: Asmara Andryse
ISBN:
© Inge Van Bogaert

Hoofdstuk 1

Alya, Ilana en Larry waren met de trein op weg naar Brussels Airport om een vlucht te nemen naar Frankrijk. Vanuit Lyon zouden ze verder reizen naar de Provence en Ardéche, want in deze regio zou zich enige informatie van de geschiedenis van hun soort bevinden. Ze waren namelijk niet de eerste de beste tieners die even op een tour door Europa zouden gaan, ze waren niet eens echt menselijk. Alya en Ilana waren weerwolven, daar waren ze inmiddels zeker van. Larry wist het nog niet zeker, en daarom hadden ze besloten deze reis te maken. Vanuit Frankrijk zouden ze heel Europa door trekken om de geschiedenis van hun bloedlijnen te achterhalen.

Tijdens de rit naar Brussel werd vooral gepraat over de jaren die voorbijgegaan waren vóór de drie vrienden bij elkaar kwamen.

"Wat zijn de jaren gevlogen, nietwaar Alya en Larry?" verzuchtte Ilana dromerig. Alya en Larry knikten instemmend. "Herinneren jullie die dag dat we elkaar hebben leren kennen?" vroeg ze.

"Jazeker," zei Larry, die rechts naast haar zat, "dat weet ik nog als de dag van gisteren..." Plotseling zei Larry niets meer en verzonk in zijn gedachten. Hij dacht terug aan de keren dat hij soms onzeker was over zijn ware identiteit. Hij wist dat zijn ogen regelmatig van kleur veranderden, maar hij dacht dat het normaal was en vond er niets verdachts aan. Ook voelde hij zich het meest op zijn plaats in de natuur, hij had het idee dat hij in de bossen thuishoorde. Hij kon een onbekende energie overal om zich heen voelen, zoals een schaduw die hem bleef achtervolgen... Larry vond het allemaal erg vreemd, maar hij dacht dat dit allemaal met de puberteit te maken had en dat het verder niks speciaals betekende.

Totdat hij Ilana ontmoette, zij bleek precies hetzelfde mee te maken als hij. Beiden hadden het er wel zwaar mee en Larry wist dat Ilana daarbuiten ook nog gepest werd, en daar werd haar leven ook niet gemakkelijker op. Hij wilde haar erg graag helpen om het gepest wat dragelijker te maken of het misschien zelfs te laten stoppen. Aangezien hij veel van rituelen afwist, kon hij Ilana helpen door er samen met haar één uit te voeren dat het pesten tegen zou gaan. Dat wilde overigens niet zeggen dat de pestkoppen er automatisch mee zouden kappen, maar de bezwering van het ritueel zorgde ervoor dat Ilana een soort nieuwe energie kreeg waardoor ze zich niet meer zo snel gekwetst voelde. Een soort schild van zelfvertrouwen in de vorm van nieuwe, rauwe energie was het eigenlijk, maar daarvoor hadden ze wel een paar dingen nodig: Ilana moest een ketting van zichzelf meebrengen en het blad van een boom. Vervolgens zouden ze een pentagram op de grond tekenen en de bezwering op het blad schrijven. Daarna zou het in brand worden gestoken. Dan zou het ritueel compleet zijn en moest Ilana volledig geloven dat het echt werkte, zodat de bezwering optimaal bekrachtigd zou worden.

Voordat het ritueel begon, had Ilana zich afgevraagd of dit allemaal wel zo'n goed idee was. Ze had het namelijk al niet zo hoog voor rituelen en eerst twijfelde ze nog. Het ritueel was niet erg lastig om uit te voeren, en als pendel zou ze een ketting gebruiken die haar heel dierbaar was. Ze had deze in Spanje gekocht van een zonderlinge figuur die haar vertelde dat dit de enige ketting in zijn soort was, maar veel herinnerde ze zich er niet meer van, het was immers al enkele jaren geleden. Maar, ze wilde zo graag van het gepest af dat ze toch besloot het te doen, en ze gaf de ketting aan Larry. Die had ze nauwelijks vast of zijn geest werd overspoeld met visioenen. Hij zag beelden over van alles: hun verleden, heel zelden zelfs hun toekomst. Maar niet alle beelden waren even leuk...

Hij vertelde aan Ilana wat hij had gezien, maar zij geloofde hem eigenlijk niet. Verder wilde hij de slechte dingen die hij gezien had liever niet kwijt, maar hij wilde wel op onderzoek uit. Dus zodoende gingen ze samen allerlei dingen onderzoeken die Larry opnoemde uit zijn

visioenen, bijvoorbeeld de achtergrond van een vreemd juweel of een vreemde plaats die te maken had met verschillende beelden uit zijn visioen. Ook keken ze samen vaak naar de sterren, omdat ze wisten dat sommige dingen bijna letterlijk in de sterren geschreven stonden. Uiteraard konden ze niet echt zien wat er geschreven stond in de sterren, maar soms kregen ze een vreemd gevoel dat hen bepaalde dingen vertelde of liet zien. Slechte dingen benam hen de adem, alsof ze werkelijk slecht of verdrietig nieuws te horen hadden gekregen, maar bij het waarnemen van goede dingen kregen ze een opgelucht en blij gevoel, dat vergelijkbaar was met wanneer je denkt dat je op school een belangrijke toets slecht hebt gemaakt maar toch een hoog cijfer krijgt, of dat goede verwachtingen precies zo uitkomen zoals je gedacht had.

Toen Larry een tijdje later uit zijn dagdroom ontwaakte wilde hij Alya en Ilana vertellen waarover hij aan het denken was geweest, maar hij zag dat zijn twee vriendinnen nog steeds diep in gedachten verzonken waren en besloot te wachten totdat zij ook klaar waren met dagdromen.

Ilana zag Alya tegenover zich zitten met haar koptelefoon op, en terwijl ze haar zo uit het raam zag staren dacht ze terug aan de dag wanneer zij en Larry elkaar hadden ontmoet. Eerst ontmoette ze Alya, dat was inmiddels al ruim een jaar geleden. Ze vertrouwde haar bijna direct en dacht bij zichzelf dat zij en Alya nog goede vriendinnen zouden kunnen worden. Wat ook gebeurde. De twee werden al vrij snel goede vriendinnen en vertrouwden elkaar blindelings. Ze konden uitstekend met elkaar praten over van alles, en als één van hen het moeilijk had, stond de ander meteen klaar om te helpen. Bij wijze van spreken waren Alya en Ilana het soort vrienden die je gerust om drie uur ’s nachts wakker kon bellen om je te helpen met een probleem, en die 24 voor elkaar klaarstonden en volledig op elkaar rekenden.

Met Larry had Ilana niet zo’n vertrouwelijke band als met Alya. Ze voelde namelijk dat er iets niet in orde was met hem, ook al wist ze niet precies wat. Maar toch werden ze vrienden, en besloot ze haar grootste geheim te delen met hem. Ze vertelde Larry dat ze een weerwolf was en dat ze dacht dat hij er ook een zou kunnen zijn, maar in het begin moest Larry

hier niets van weten. Maar toen ze gepest werd, was hij er voor haar en dat telde.

Een tijdje geleden ontmoette Alya Larry en kwamen ze gedrieën in een chatgroep. Ze wilde Larry helpen om erachter te komen of hij echt een weerwolf was zoals zij, maar in het begin was hij wat verlegen en wilde hij het niet echt over weerwolven hebben, omdat hij er zelf nog onzeker over was. Alya denkt dat Larry haar leuk vindt, maar zijzelf heeft geen liefdesgevoelens voor hem en wil het houden bij vriendschap.

Intussen was Alya zelf nog bezig met dagdromen terwijl ze muziek luisterde. Ze dacht terug aan waarover zij en Ilana zoal hadden gepraat in verband met hun geheim, want ze twijfelde niet meer over of ze nu wel of niet een weerwolf was ze zat vooral in de knoop met wanneer ze nu haar eerste transformatie zou beleven. Ze was namelijk al achttien, net als Ilana trouwens, en ze had steeds last van pijnen op verschillende plekken in haar lichaam. Ze wist veel van weerwolven af, want ze had meer dan tweeënhalf jaar onderzoek ernaar gedaan en dus kon ze je er het een en ander over vertellen. Bijvoorbeeld dat weerwolven in het echt absoluut niet lijken op die in legendes en Hollywoodfilms, want weerwolven zijn in feite geen bloeddorstige monsters die tegen wil shapeshiften met volle maan en zichzelf niet kunnen beheersen, nee weerwolven zijn in de werkelijkheid mensen die zichzelf uit vrije wil kunnen veranderen in een wolf of een wolfachtig wezen. Zij kunnen zichzelf prima beheersen en shiften niet tegen wil met volle maan. Alleen de eerste shift is onvrijwillig, en daar heeft Alya juist zoveel vragen over bij zichzelf. Ze denkt namelijk dat ze al zou moeten transformeren maar dat iets het tegen houdt, of dat haar lichaam het telkens probeert maar dat haar lichaam simpelweg nog niet zover is. Ilana had haar verteld dat zij er ook last van heeft, plus dat ze zich allebei afvragen hoe ze eruit zullen zien als wolf. Niemand van de drie vrienden was al getransformeerd, daar waren ze allemaal nog te jong voor. Maar voor Ilana en Alya kwam de eerste shift wel heel dichtbij.

Met die laatste gedachte in haar hoofd begon ze te dagdromen over dat ze in een wolf zo groot als een leeuw zou veranderen, met een steviger

en sterker uiterlijk en grotere poten, kaken, klauwen en tanden dan een gewone wolf. En dat ze met Ilana als een zelfde soort wolf samen door de bossen zou rennen.

Toen de Wolvencode een week of vier geleden werd opgericht, stelde Alya twee dingen voor: dat ze alle drie een zelfde soort attribuut zouden dragen als een soort verbond en dat er regels zouden worden opgesteld voor de Code. Het teken voor hun verbond is een ketting met een Keltische wolvenkop geworden. Ieder draagt er eentje maar elk in een andere kleur. Ze had ook al drie regels kunnen bedenken voor de Wolven code. De hoofdregel was dat ze aan niemand hun geheim vertelden, zelfs niet aan hun familie. De Wolvencode en het feit dat ze bovennatuurlijk waren moest ten aller tijden geheim blijven. De tweede regel was dat zwarte magie en satanisme strikt verboden waren. Onder geen enkele omstandigheid mocht iemand van de Code zich daaraan wijden, of er zelfs maar aan denken het misschien te gaan doen. Als één iemand van de Wolvencode namelijk een ritueel zou doen dat viel onder zwarte magie of satanisme, dan zou deze niet alleen zichzelf maar ook de anderen in groot gevaar kunnen brengen. Degene(n) zou(den) kunnen worden gepest, aangevallen of bezeten door een demon of een kwade geest, of zelfs nog erger...

De derde en laatste regel die ze tot nu toe had bedacht was om altijd eerlijk te zijn tegen elkaar en vooral tegen zichzelf. De waarheid is soms hard maar eerlijkheid duurt wel het langst.

Alya wilde de regels voorleggen aan Ilana en Larry. Ze stopte met nadenken en keek op. Ook Ilana en Larry waren klaar met dagdromen en wilden hun verhaal doen. Eén voor één vertelden ze waarover ze aan het nadenken waren geweest, en ze waren diep onder de indruk van wat ze in die kleine twee jaar hadden meegemaakt, ook al waren het soms dingen waar ze het liever niet over wilden hebben...

Hoofdstuk 2

Ze waren nog maar net van het vliegtuig gestapt in Frankrijk of het zweet brak hen al uit, want het was hier in de Zuidelijkere streken snikheet. In België was het een stuk kouder. Na hun gesprekken van diezelfde morgen in de trein was er wel een beetje veranderd in de sfeer. Larry deed namelijk wat afstandelijk. Alya keek naar de heldere middaghemel. Sterren waren nog lang niet te zien, en het zou nog een paar uur duren voordat de maan op kwam. "Vandaag zou ze vol zijn," zei Alya dromerig, haar ogen op de azuurblauwe lucht gericht.

Met volle maan werden de drie vrienden hyper en kregen ze zin om te rennen en naar de maan te huilen, vaak konden ze ook niet goed slapen met volle maan. Maar nu moesten ze discreet blijven. Vanavond zouden ze het bos opzoeken in de bergen van de Provence, daar een geschikt plekje uitzoeken en zouden ze huilen naar de maan. Ilana was echter niet zo voor het huilen. Want thuis had ze het nog nooit gedaan, hoewel ze er wel al zin in had gehad. Maar nu zou ze het proberen, om alles eens los te laten. Ze wou niet meer aan het verdriet dat ze had denken. Alya en Larry zouden uit volle borst huilen naar de maan. Zo kende Ilana haar vrienden. "Wat is er? Je was zo diep in gedachten verzonken?" vroeg Larry bezorgd. Ilana dacht even na. Zou ze het wel zeggen? Want hij deed al zo afstandelijk. Volgens haar kwam dat door het gesprek van die ochtend. De gedachten die ze vaak kreeg waren af en toe stomme gedachten, vooral over Larry. Soms dacht ze dat hij haar de ruimte niet gunde om even op adem te komen. Maar ze wou absoluut geen kwaad berokkenen aan hun vriendschap, dus bedacht ze iets anders en verzon ze een smoes. Ze vond dat smoezen niet echt als liegen kon worden

gezien dus zei ze het gewoon. "Ik dacht aan de volle maan, hoe het zou zijn om er naar te huilen." Ilana zag dat Larry een blik van triestheid in zijn ogen had, maar die probeerde hij weg te stoppen door een miezerig lachje om zijn mondhoeken te toveren.

Plots zagen Alya en Ilana dat er iets niet klopte met Larry. Hij zag precies niets meer door zijn ogen. Opeens kreeg hij beelden over alle drie samen in het bos, ze hadden er net iets ontdekt. Maar toen zijn zicht weer normaal werd, wilde hij er niets over kwijt toen Alya en Ilana ernaar vroegen. Soms vonden ze het wat vervelend als Larry zich zo geheimzinnig gedroeg. Ze begrepen vaak wel waarom hij dit gedrag vertoonde maar ze waren altijd nieuwsgierig naar wat hij zag in zijn visioenen, dus bleven ze deze keer aandringen tot hij toegaf. Hij vertelde dat hij hen alle drie in wolvengedaante door het bos zag rennen, met de maan die scheen boven de boomtoppen en het bos in een zilverkleurig licht baadde. Ze waren vrij en gelukkig...

Alya en Ilana snapten niet waarom Larry hier nou zo verdrietig om was, het was immers een mooi visioen naar hun mening. Maar Larry vertelde dat dit niet de reden was voor zijn afwezig gedrag en zijn wat chagrijnige gezichtsuitdrukking. Hij vertelde dat hij zich een beetje een groentje voelde tussen hen, want niet alleen waren zij een stuk ouder dan hijzelf, ook stonden zij bijna op het punt om voor het eerst te shapeshiften, en gezien zijn leeftijd was dat bij Larry zelf nog lang niet zo. Daar werd hij een beetje stil en verdrietig van, als hij er zo over nadacht. Hij wilde best over weerwolven op zich praten, maar wanneer Alya en Ilana het onderling over shiften hadden raakte hij wel wat geïrriteerd, want dit onderwerp lag hem gevoelig.

Alya zag dat haar vriend een beetje sip was en wilde hem opbeuren. Ze dacht even na en probeerde toen een gesprek met Larry te beginnen over een legende die zij ooit had gehoord op televisie bij het kijken van